

Нашия сенбернардъ ни го донесоха още като малко кученце, но то никога не можа да привикне къмъ нашата лѣтна горещина. Лѣте то се криеше на сѣнка и цѣли часове лежеше неподвижно, дишаше тежко, съ изваденъ езикъ. Виждаше се, че страда силно.

Настъпаше ли зима, кучето се съживяваше, ставаше весело и съ радостенъ лай тичаше по степъта. То всѣкога усѣщаше приближаването на бурята, тревожно скиташе, прислушваше се. Щомъ духнѣше вѣтърътъ, то изтърчаваше на двора и по никакъвъ начинъ не можехме да го задържимъ въ кѣщи. Сенбернарда се качваше по покрива на хамбаря, прислушваше се въ виенето на вѣтъра и силно, прекъснато лаеше. Вѣтърътъ ставаше посиленъ, дигаше облаци снѣгъ, тогава кучето скачаше отъ покрива и съ лай хукваше по снѣжното поле, като търсѣше изгубилитѣ пѣтя си пѣтници. На много хора помогна нашето куче да намѣрятъ пѣтя и ги довеждаше у дома. Дори два пѣти то дохожда да повика моя баща, когато то само не можеше да помогне на заблуденитѣ пѣтници.

Нашиятъ сенбернардъ бѣше твърде привързанъ, особено къмъ баща ми, но, изглежда, много повече обичаше малкото зайче, което живѣеше у насъ едно лѣто. Кучето го обикна още първия день; то не се отдѣляше нито крачка отъ зайчето, грижливо го пазѣше отъ другитѣ кучета; кучето се грижеше за зайчето като за свое кученце, милваше го, облизваше го. Когато зайчето ядѣше, кучето не допускаше никого да се приближава, за да не му бъркатъ. Следъ яденето то облизваше зайчето по муцунката и легаше да спи съ него, прегърнати.